

Čigreja

Ruža

Mirjana Bobić Mojsilović

**IMITACIJA
ŽIVOTA**

1971

Mirjana Bobić Mojsilović

IMITACIJA ŽIVOTA

Komična melodrama

Mirjana Bobić Mojsilović

Pisac, rođena u Beogradu, diplomirala na FPN, odsek novinarstvo. Dvadeset godina radila kao novinar. Objavljivala kolumne, eseje i intervjuje u svim značajnim jugoslovenskim i srpskim nedeljnicima, bila urednik i voditelj političkih "talk show" emisija Priča o..., Umijeće žvljenja, Tri puta dva, Bliski susreti. Bila scenarista dokumentarne serije o Bijelom dugmetu.

Autor serijala Budi fin na RTS.

Objavila knjige:

Baba, nemoj ništa da me pitaš – (zbirka kratkih ljubavnih priča) 1997; Suze su O.K (drama) 1999; Dnevnik srpske domaćice (roman) 2000; objavljen i u Francuskoj i Italiji; Happy end, (roman) 2002; Dnevnik srpske domaćice, 2002. godine; Majke mi, bajka, roman 2003.

Izvedene drame:

Suze su O. K, Narodno pozorište Beograd, scena Raša Plaović, premijera mart 1999. režija Milan Karadžić; Verica među šljivama, 2000; Atelje 212, monodrama, sa Svetlanom Bojković u naslovnoj ulozi, režija Tatjana Mandić Rigonat. (Zlatna kolajna, Svetlani Bojković na Festivalu monodrame i pantomime u Zemunu 2002); Monodrama Verica među šljivama ušla je u Antologiju savremene monodrame (2003.) koju je sastavio Radomir Putnik; Imitacija života, 2003.

koprodukcija Centra za kulturu Pančevo i Narodnog pozorišta u Beogradu.

Živi i radi u Beogradu, kao slobodni umetnik.

Mirjana BOBIĆ MOJSILOVIĆ

IMITACIJA ŽIVOTA

Komična melodrama

ULOGE:

OLGA KRUNIĆ, alias SISI, 50 godina, nekada poznata glumica
ANGELINA JOVIĆ, alias LORETA, 25 godina, mlada glumica
MILIVOJE, 30 godina, dramski pisac, početnik

Radnja se odvija u jednoj sobi, sa nekoliko komada nameštaja,
malim paravanom i dva telefona

Redosled scena

1. Nemoj da se kurvaš (Angelina i Milivoje)
2. Ko sebi prašta, i Bog mu prašta (mama i Milivoje)
3. Srce, svi mi nešto krijemo (Sisi i Loreta)
4. Treba samo da se opustiš, srce (Sisi i Loreta)
5. Mi jedemo isti burek, srce (Sisi i Loreta)
6. Mama, kaži dragička (Milivoje i mama)
7. Crveni šal (Sisi i Loreta)
8. Zašto, pobogu, zašto? (Sisi, Loreta, Milivoje)
9. Žizela i Žoreta (Sisi i Loreta)
10. Srećan kraj (Milivoje)

1. NEMOJ DA SE KURVAŠ

Angelina i Milivoje

Proscenijum

Muzika jaka, Angelina i Milivoje u kaputima koje zakopčavaju,
muzika se polako utišava.

Izlaze sa žura.

MILIVOJE: Dobro, i šta je sad bilo?

ANGELINA: Ništa.

MILIVOJE: Mislim, u čemu je problem? Ajde, lepo mi reci.

ANGELINA: Ne, uopšte nema problema, mislim, uopšte.

MILIVOJE: Ne kapiram, odjednom si se nadurila

ANGELINA: Dovedeš me na žur i onda celo veče stojiš sa onim
krimosima MILIVOJE: Ma, daj...

ANGELINA: Onaj jedan nije skidao oči sa tebe, si normalan?

MILIVOJE: To su ljudi od kojih mi zavisi projekat, šta ti je, zašto
krimosi?

ANGELINA: Pa to i jeste tragedija našeg pozorišta! Što ti od takvih zavisi projekat. Nemoj sad da mi cinculiraš... I nemoj da mi se praviš da nisi primetio da te je onaj mali, ćelavi, kockasti, kuckao karanfilom po ramenu

MILIVOJE: Angelina, tiše govori, molim te, može neko da te čuje

ANGELINA: U, baš sam se nasekirala... I šta je bilo? Šta kažu? Jesi im bar pominjao mene?

MILIVOJE: Kako, bre, 'si normalna?

ANGELINA: Lepo. Da im kažeš da imaš devojkicu, kojoj hoćeš da napišeš ulogu, mislim šta je tu strašno? Ili ti ja nisam devojkica? I koji projekat je u pitanju?

MILIVOJE: Pa kako? Oni hoće, sad ću da ti objasnim, i ja sam se malo iznenadio, oni hoće, znaš, duo dramu... koja se odvija u muškom fitness klubu, i u kojoj se radi o dva intelektualca maco, o Srbinu i Amerikancu, koji ele da usvoje dete u vreme Miloševićeve diktature!!! Kako da ti kažem, ali ti si pametna, pa shvataš, nema tu mesta za ensku ulogu... Ma, neće ni da čuju, a oni finansiraju...

ANGELINA: Kakvo pozorište takva i tema. Nadam se da ti nisu specifikovali ko od njih dvojice treba da bude dominantan... I, da ti nisu slučajno napomenuli da dete koje ele da usvoje treba da bude oteto iz kandži zločinačke pravoslavne crkve... Mislim, tžuno je to.

MILIVOJE: (Smeje se)

Otkud znaš za crkvu? Stvarno su to pomenuli...

ANGELINA: E, jadna zemljo, šta si doživela. Šta se smeješ? Nešto muljaš?

MILIVOJE: Šta si pila? Ne poznajem te ovakvu. Tiše, molim te.

ANGELINA: Ma neću više da se smeškam nikome, znaš? Takva sam. Lepo ti kažem šta hoću... I, jesu ti bar dali pare? ' Su dali avans? Jesi napravio posao? Hoće li da ti kupe taj tekst?

Da vidimo jesi li se džabe šlihtao?

MILIVOJE: Izgleda da hoće. Sutra treba da se nađemo... u fitness klubu.

ANGELINA: Lepo! Malo sklekove da radite. Jel me pališ? Izgledaju kao kriminalci.

MILIVOJE: Daj, bre. Samo da prodam nešto, samo da mi krene.

ANGELINA: Da si stvarno iskreno hteo da mi napišeš ulogu, smislio bi već nešto. A ne ovo.

To je čisto prostituisanje.

MILIVOJE: Šta si rekla?

ANGELINA: To što si čuo. Sramota za jednog srpskog pisca!

MILIVOJE: Zabole me za to. Nisam srpski pisac, ja sam samo pisac.

Hoću da budem samo pisac!

ANGELINA: Pa, samo srpskom glupom piscu mogu da ispostavljaju takve zahteve. Da si samo pisac, ne bi sa naručiocima ni razgovarao, bez obzira ko su.

MILIVOJE: Ma, nemoj.

ANGELINA: Politički korektne drame! Čoveče! Kakav horor! Dal' su oni krimosi, tajni politički lobi, ili ko zna koji seksualni klan, uopšte me ne zanima.

MILIVOJE: Au, što si revolucionarna. A da je kojim slučajem tu bila uloga za tebe, ne bi je prihvatila? Kad bi se šalili. Jel' je ne bi prihvatila?

ANGELINA: Vala, ne bih. Ni mrtva.

MILIVOJE: Stvarno ne bi? Da nemaš šta da jedeš? Da si na ulici, da si očajna...

ANGELINA: Takve stvari se, bre, ne rade iz očaja. Iz očaja se prosi, iz očaja se ukrade, iz očaja odeš na štajgu... A kad si mekan, i lenj, onda se radi tako nešto. To je kraći, mekši put, za one koji nisu gadljivi MILIVOJE: A ti si gadljiva?

ANGELINA: Na to sam specijalno gadljiva. Učestvovanje u planetarnoj laži. Stvaranje po diktatu. Pisanje koje je u skladu sa aktuelnom političkom opcijom. Pišeš ono što sigurno prolazi. Ali gde, brate, kod koga to prolazi? Jel' ti uopšte kapiraš šta ti pričam?

MILIVOJE: A vi, što srbujete po tuđim leđima, to je baš slatko. Svi bre, na pisca. Samo se piscu ne oprašta i pamti. Ispada da su pisci najvažnije figure u ovoj zemlji. Pisaću ono što se traži i od čega mogu da preživim. A ti nećeš da učestvuješ u planetarnoj laži? A u nekoj manjoj, maco?

ANGELINA: U manjoj, svi ponekad učestvujemo.

MILIVOJE: Keve ti?

ANGELINA: Jesu to tvoja uverenja? Jesi normalan? Na diktat, na to pristaju samo netalentovani ljudi. Samo netalentovani, jer to je jedini način da brzo uspeju...

MILIVOJE: Misliš? A?

ANGELINA: Vala, mislim. Taj transpenisalni multikulturizam, ili taj "Srbi, narod najstariji"

stil, nemoj, keve ti. Pa makar raskinuli ovog časa, pa makar ne igrala nikad nigde i ništa, MILIVOJE: De da raskinemo, to najviše volim kod tebe. Što si svoja. Što si borac. Imaš muda. Što ne muljaš.

ANGELINA: Takva sam, kakva sam. Zato za mene nigde uloge. Slabo se uklapam.

MILIVOJE: Slatka si ko med. Kako nema uloge, šta pričaš? Jesam ti obećao da ću da napišem dramu za dve glumice? Obećao sam ti, ali molim te, podrž me sad.

ANGELINA: U čemu da te podržm? Radi šta hoćeš, brate, veliki si dečko.

MILIVOJE: Daj cigare.

ANGELINA: Nema. Popušili smo.

MILIVOJE: Stvarno smo ga popušili. Bez kinte sam.

ANGELINA: Kome pričaš.

MILIVOJE: Vidiš, ovako više ne ide. Angelina, moramo da se snalazimo, jebi ga. Kome, bre, da prijavim da sam kao diplomirani dramaturg do sada realizovao, od svih svojih tekstova, samo tekstove za etikete jetrene paštete i pastu za zube? Misliš da je to život jednog umetnika?

Zar to nije prostituisanje? Kurvamo se i pravimo se da nema veze.

ANGELINA: Manje se kurvaš sa tekstom za nalepnicu jetrene paštete. Nije da ja gubim nadu, gluposti, al' ipak, da sam znala da će ovako teško da bude, nikad ne bih studirala glumu. Da sam znala da ti treba podrška stranke ili nevladine organizacije da bi postojao kao umetnik, strašno! Ne bih terala mog pokojnog oca Milutina da prodaje ono malo okućnice u Dudovici, da me školuje. Ni jedna jedina uloga! Jel' tebi jasno? Čoveče! Jel to normalno?

MILIVOJE: Ovde odavno više ništa nije normalno.

ANGELINA: Pa, nije.

MILIVOJE: Poljubi me.

ANGELINA: ljuta sam. Samo glas, samo sam glas prodala. Kad dođem u selo, a moja Cana me pita kad ćeš ćerko da se pojaviš na Televiziji, ja kažem – nemoj mama tako "Ovde Šubi du, deco!", to sam ja! Crtani film! Ona se smeje, jadna, nije nikada bila u pozorištu,

njoj je televizija sve... Pa, da imam nos ko ključ od ludnice, bolje bih prošla. Ili da imam ten ko da se umivam ekserima, već bih igrala bar u nekoj porodičnoj seriji.

MILIVOJE: Nemoj da si na kraj srca. Dođi.

ANGELINA: Ma šta nemoj? Ovo nije život. Ovo je imitacija života!

MILIVOJE: Dobar naslov. Divan film.... Oćemo kod mene?

ANGELINA: Čime? Autobusi ne idu, za taksi nemamo...

MILIVOJE: Na to nisam mislio... a peške odavde do Karaburme... po ovoj zimi... A da idemo kod tebe?

ANGELINA: E, nemoj, cimerka mi se danas vratila... Pedalirao je onaj njen bogati krimos...

jadna, samo plače... sad će morati da se vrati u hor, da peva za platu... A i kasno je. Nema šanse. Nemoj da se ljutiš, Milivoje, moram da budem odmorna... sutra počinjem novu tezu...

MILIVOJE: Ne smem ni da pitam...

ANGELINA: Na žalost, glas, opet samo glas.

2. KO SEBI PRAŠTA I BOG MU PRAŠTA

Milivoje i mama

Stan, dnevna soba, slike na zidovima, negde fali slika, očigledno prodana... Olga Krunić, dostojanstvena i ozbiljna, bez jake šminke, u skromnom džemperu i suknji, sa Milivojem, piju čaj.

OLGA: Sine moj, ne znam šta da ti kažem. Glavu gore! Bilo je i ranije teško, al' sad je stvarno...

MILIVOJE: Ne, ne radi se više o tome da li je teško ili lako, nego, bre, dokle će da bude ovako... Da te kara ko...

OLGA: Milivoje! Povedi računa o rečniku. ' Te nije sramota tako pred majkom?

MILIVOJE: Izvini, Olga. Iznervirao sam se.

OLGA: Nema tu iznervir'o ne iznervir'o. Budi kulturni i fin mlad ovek! Imaj malo poštovanja, ako ni zbog ega drugog onda zato što me to vređa, taj jezik, to psovanje... izvini, ali u ovoj kući reči na P, K, J nikada se nisu mogle čuti. Imaj malo poštovanja.

MILIVOJE: Dobro, de, mama. Shvatio sam poruku. Nije teško biti fin.

OLGA: Pa i nije.

MILIVOJE: Izvini, gde ti je ona mrtva priroda? Ovde što je stajala?

OLGA: Prodala sam je. Onog Božu Ilića, misliš? On je otišao odavno, kad je trebalo da platim struju.

MILIVOJE: E, na šta smo spali, i ti i ja.

OLGA: Misliš, zbog slike?

MILIVOJE: Ne, mislim na tebe i na mene. Gde smo to mi?

OLGA: Zašto?

MILIVOJE: Zato što stalno pričamo o novcu, zato što stalno imamo nešto što više nemamo, zato što smo spali na niske grane... Vidi na šta liči tvoj stan... Ovo je zrelo za krečenje... Baš smo bedni OLGA: Nismo bedni. Nismo bedni. Misliš da se ponižavam što, umesto da, kao nekad, idem na probe u Narodno pozorište, moram da smišljam sebi poluglumačke tezge...

MILIVOJE: Znaš, crnjak je da čuvena Olga Krunić, nekadašnja Ofelija, Julija, Madam San Žen, nema ulogu... kad pomislim da si za onu glupu radio reklamu mesec dana uvebavala da veselim glasom i izražajno izgovoriš

OLGA: "Kiki, prvi srpsko – japanski giros u Beogradu". Ali odlično sam to uradila. I to je neka umetnost. A najveća umetnost je prežveti uspravno, sine. Da nikog ne moliš, da nikom ništa ne duguješ... A, jednog dana, ako bude trebalo, vratiće se Olga na scenu. U velikom stilu. Do tada, radimo šta možemo, da preživimo.

MILIVOJE: Znam, ali meni je žao...

OLGA: Ma, šta ima da ti bude žao? Lula Mišović, molim te, kad su u velikom čišćenju sve otpustili iz pozorišta, pa i nju, prijavila se kao kućna pomoćnica svoje sestre i zeta! I eno je, sedi kod kuće i samo uzdiše što ništa ne radi i što nema za hleb. Svako smisli ono što može.

Toliki profesori prodaju pomorandže po pijacama. Lekari rade u buticima. To je TTT.

Takozvana Tragičnost Tranzicije. Bog nam, sine, ionako, daje samo onaj teret koji možemo da podnesemo. A ti, ne budi malodušan. To je nepristojno za mladog čoveka. "To je nepristojno u ovakvom času".

MILIVOJE: Nemoj da mi glumiš sada.

OLGA: Što? Ja sam glumica!

MILIVOJE: Imaš da mi daš neku kintu?

OLGA: Opet?

MILIVOJE: Opet, izvini.

OLGA: Daj mi još malo čaja... Stalno me u poslednje vreme pitaš za pare, što je vrlo, vrlo, ne znam kako da kažem... Mislim, razumem, Milivoje, vremena su teška... Daću ti nešto, samo mislim, stvarno, ako sve profučkamo ovako, nikada nećemo imati dovoljno da postavimo tvoj komad... Daću ti, sine, naravno... ne treba majci ništa osim da ti budeš srećan. Da radiš svoj posao. Dokle si stigao sa dramom?

MILIVOJE: Počeo, pa stao. Stalno moram da pišem nešto bočno, po narudžbini...

OLGA: Šteta što se ne baciš na to. Na dramu. A narudžbina k'o narudžbina, i to je posao.

Pogledaj mene. Pogledaj me! Šta ja radim?

MILIVOJE: Pa o tome ti govorim, o našoj bedi. Ja vala na to više neću da pristajem, kapiraš?

Malo mi je dosta!

OLGA: To nije beda. Mene sasvim pristojno plaćaju u Udruženju slepih. Znaš da sam im juče čitala Dostojevskog, dva sata? Zločin i kazna. Oni sve to lepo snime na kasete, pa posle slušaju. To je moj posao sada. Čitam... Što da ne? To izražajno itanje, to je gluma takođe, znaš, i inim plemenitu stvar, pomažem ljudima... Zato ne smem da se prehladim, sipaj mi još aja. Moram da uvam glas... moj čuveni lepi glas...

MILIVOJE: Ali, napisaću dramu. Za tebe. Velika uloga. Vratću te na scenu, mama, samo da stanem na noge. A to će biti, Bogami, brzo

OLGA: Ma, nisam ja toliko bitna. Tvoj život je u pitanju. "O, vi maloverni...!" Najvažnije je da nikada ne učiniš ništa zbog čega bi se posle stideo, to je jedino važno. Da ne radiš nešto što sam sebi ne možeš da oprostiš.

MILIVOJE: Kada bolje razmislim, jedino što sebi ne mogu da oprostim je što ti ničim nisam vratio to što si se za mene žrtvovala.

OLGA: Zar majke ne treba to da ine? Majka treba da uini sve za svoje dete, kao što umetnik treba da učini sve za svoje delo. Mislim, skoro sve. Ti si moje delo... Što si tako patetičan? Šta se s tobom događa, ako smem da pitam.

MILIVOJE: Ništa.

OLGA: Jel' sve u redu? A? Deluješ mi zabrinuto.

MILIVOJE: Ma, jok.

OLGA: Pa, ne možeš ti majku da prevariš. Ajde, šta te muči? "Kaži svojoj mamici, kaži, što ćutiš".

MILIVOJE: Razmišljam.

OLGA: O drami?

MILIVOJE: O ovome što si rekla.

OLGA: Šta?

MILIVOJE: O stvarima koje činimo... a koje su...

OLGA: Neoprostive?

MILIVOJE: Aha

OLGA: Jesi nešto, već... Milivoje, crni sine?

MILIVOJE: Ja sam bez posla, bez kinte, bez nade...

OLGA: Ajde, ajde... Pa to je, Milivoje, dovoljno za dramu sa srećnim krajem.

MILIVOJE: U dugovima...

OLGA: A do srećnog kraja ima toliko prostora za obrte, za peripetije, za suspens, za tragične meandre...

MILIVOJE: O čemu priaš?

OLGA: O tvojoj drami, sine

MILIVOJE: Ali, ja pričam o mom životu, koji je totalna zbrka OLGA: Pa, naši životi i jesu za pozorište, ponekad... Izvini, ne elim da budem indiskretna, nikad se nisam mešala u tvoje privatne stvari, jel tako? A, gde je tu ljubav? Sine? Ako sme majka da pita? Pa valjda ima tu i nešto lepo? A? Gde ti je ona mlada glumica? Jel to još uvek aktuelno?

MILIVOJE: Otkud ti znaš za nju?

OLGA: Pa, ti si mi rekao prošli put... Kad ću da je upoznam?

MILIVOJE: Daj, bre, Olga.

OLGA: Angelina, jel tako? 'Si joj rekao da ti je majka glumica?

MILIVOJE: Šta ti je, neću da se enim.

OLGA: A jel' negde igra? Da idem da je gledam...

MILIVOJE: Ma ne, na žalost. I ona, jadna, nikako da dobije šansu, sve tezgari ko i mi, gde stigne...

OLGA: A to tebe dodatno muči?

MILIVOJE: Šta?

OLGA: Ona... Onda ona... mora da od tebe... očekuje... ulogu...

MILIVOJE: Pa šta? Jel' to neki zločin?

OLGA: Nadam se, ne glavnu?

MILIVOJE: Ti si glavna...

OLGA: Jer, mislim, izvini Milivoje, ali ovo moram da ti kažem... malo je glupo da ja skupljam pare da napravimo predstavu u kojoj će neka balavica da bude...

MILIVOJE: Pa ne radiš samo ti. I ja se dovijam... I ona će da finansira. Manjim delom.

OLGA: O, pa to je novi momenat. I, šta će ona da igra? Mislim, ako smem da pitam?

MILIVOJE: Još nisam napisao njenu ulogu, mada me pritiska...

OLGA: Čekaj, koliko ste zajedno?

MILIVOJE: Zašto? Skoro dva meseca...

OLGA: I ona već ima takve zahteve? Ulogu? Kakve su ove nove generacije, sačuvaj me bože.

MILIVOJE: Mi smo gladni biografije.

OLGA: Hoće ulogu! U mom komadu? Koji za mene pišeš? Kakva je to osoba?

MILIVOJE: Hrabra.

OLGA: To je malo... mislim, ja bih se stidela i tebi da tražm, da se ti, sam, nisi toga setio, ja ti nikad...

MILIVOJE: Pa ne može čovek da se stidi ako... se bavi svojom profesijom, zar mi to ti nisi uvek govorila?

OLGA: Pa šta ona radi?

MILIVOJE: Ko?

OLGA: Tvoja mlada glumica.

MILIVOJE: Ne pričam o njoj. Ona nahsinhronizuje crtaće, al' ne govorim o njoj. Govorim o sebi. Ja sam samo profesionalac. Jel' tako? Ja pišem. Kako ću da se obrukam ako se bavim pisanjem?

OLGA: Pa, jedino što može da te obruka, to je loše pisanje. Jel' tako?

MILIVOJE: Pa, da... valjda. Al' ako si profesionalac... ako umeš da pišeš, možeš da pišeš o čemu god hoćeš... baviš se svojim osnovnim zanatom, i onda ne možeš da se... Na primer, nešto sam razmišljao, iznajmi te neko da kao profesionalac, na primer, na primer, da dramatižuješ politički miting stranke... neke stranke... pa

čak i tvoje omražene stranke... od tebe se traži samo da pišeš, ne moraš da se potpišeš, ti si samo u slžubi reči, jezika, stila... jel'

tako, ti si samo sredstvo uobličavanja određene ideje... Nisi ti, recimo, Bebi DŽejn, ako si instrument njenog izvođenja na sceni...

OLGA: Izvini, dušo, ali to nije isto... Ne mogu tako da se relativizuju stvari...

MILIVOJE: Kako ne mogu? A kad recituješ za Tita, na primer. Za Miloševića...

OLGA: Šta, sad ti meni, kao, prebacuješ? Ne vidim kuda vodi ovaj razgovor. Prvo, Titu niko nije rekao "Ne", i ti to ne možeš da shvatiš. Bio si mali. A on je bio star. A što se Imitacija žvota ovog drugog tiče, mislim, to je nisko... Od tog honorara sam ti platila kurs kreativnog pisanja u Budimpešti... Mislim, to je ono... 'rani pseto da te ujede...

MILIVOJE: Ne radi se o tome, Olga, nisam hteo da te uvredim, i nisam nezahvalan, nisi ti bitna, samo glasno razmišljam...

OLGA: Pa, naravno da ja nisam bitna.

MILIVOJE: Mislim, kad igraš, kad si na sceni, ne znaš da li ti u publici sedi ratni zločinac. Da li uveseljavaš i raznežuješ, kriminalce, svinje ili divne ljude. Zar to nije to? Razmisli?

OLGA: O čemu, pobogu?

MILIVOJE: O tome. Šta je moralno ispravno.

OLGA: Ma daj, molim te, u kom se ti svetu krećeš? Šta je, zaboga, jel' treba da se utvrđuje moralno politička podobnost i za publiku? To je, vidim, neka novost u javnom i kulturnom žvotu. Pa jel' tebi normalno da iz pozorišta jave bivšem predsedniku države da nije u redu da dođe na premijeru, jer se novoj vlasti to ne dopada? To je sramota za pozorište. Nisi valjda ti sa njima? To je nešto zbog čega bi trebalo da se stide.

MILIVOJE: U tome i jeste problem. Izgleda da se niko se ne stidi, i zato sam u dilemi. Zato mi je sve ovo mučno. Jesam li pisao tekst za jetrenu paštetu, za etiketu? Jesam! Pa nije to sramota. Treba da me bude baš briga, ali kevo

OLGA: Nisam ti ja keva

MILIVOJE: Mislim, kad pogledam... tu jetrenu paštetu pravi firma koju drž jedan kriminalac i ubica, a u pašteti je dvadeset odsto sastojaka od mlevenih roza gumenih rukavica... a ja pišem da je

zdravo za decu... i od toga dobijam kintu... a znam da se narod truže, a zlikovac bogati...

OLGA: Nemoj tako. Ti nisi ni tehnolog ni nutricionista, Milivoje, pa prema tome, to ne treba da te se tiče! Tragedija je to što moraš, da bi prežveo, da se baviš tim stvarima, umesto uzvišenim likovima, rečenicama i obrtima u tvom komadu. Idejama! Ali i Kundera je, to se tešim, dok je bio u nemilosti, dakle bez prebijene pare i bez mogućnosti da objavljuje svoju literaturu, pisao horoskope pod pseudonimom... u međuvremenu, sinko, svi se mi snalazimo...

Važno je jedino da nikome ne činiš zlo... Šta je tvoj problem, dakle...

MILIVOJE: Moj problem? Uopšte nemam problem. Samo razmišljam o onome šta si rekla...

OLGA: O brukanju? O tome šta možemo sve da radimo, a da se ozbiljno ne postidimo? O tome?

MILIVOJE: Da.

OLGA: Šta si se za to uhvatio?...

MILIVOJE: Imam dilemu.

OLGA: Daj, molim te. Jel' u tvom stilu visokog moralnog izazova – da li da napišeš da ulošci sa krilcima marke IKS skupljaju više “sadržaja” nego konkurencija, iako znaš da to nije istina...

MILIVOJE: E, ova ti valja. Kako si pogodila?

OLGA: Šalim se. Šta god da radiš...

MILIVOJE: Da li se danas iko stidi? O tome razmišljam... ljudi javno menjaju svoje političke opcije, bez stida... I uvek imaju izgovor da su morali... U politici je sve oprošteno... Ali, ako si prinuđen da uradiš nešto loše...

OLGA: Prestani više. Stvari su mnogo jednostavnije. Ako sebi možeš da oprostiš, i Bog će ti oprostiti. Uzmi deset božjih zapovesti i to ti je dovoljno...

MILIVOJE: Ali, tamo nema ništa o pisanju.

OLGA: Nema ni o glumi.

MILIVOJE: Pa, onda...

OLGA: Pa onda, sine, idi i stvaraj. I ja već kasnim.

MILIVOJE: Čitaš slepima, opet?

OLGA: Nastavljam s Dostojevskim. Samo, moraću da uzmem nekoga da mi pomaže. Ima mnogo posla.

MILIVOJE: (Odlazeći) Olga, ponosim se tobom.

OLGA: Ja sam ponosna, bez obzira na sve. Dođi da te poljubim.

Milivoje se izmiče, Olga mu tutka kintu u džep... Svetlo se menja, postaje crveno. Erotska muzika, svetlo itd. Olga užurbano počinje da prekriva fotelje belim čaršafima, da skida slike sa zidova, soba postaje gola, okreće paravan, ka publici koji je crvene boje od brokata...

3. SRCE, SVI MI NEŠTO KRIJEMO

Stan

Sisi u penjoaru, obavlja kućne poslove, stavlja papilotne i skida brkove, i telefonira SISI: Ma nemoj ništa da brineš. Naravno da može. Molim? Studiram... jezike... Mokri, debeli, mali, crveni, račvasti, koji hoćeš, lafe... Kaži tvojoj Sisi... Aha... Već sam vlažna, skroz...

Zakoračila sam i sedam na tebe... Baš me pališ... Samo se opusti. Tako... Uhhh... jel dobro?...

Nosim broj pet... i prave su... Otkopčaj mi crni brushalter... Vidiš kako mi ne vise... Stoje kao dve kaćuše, uspravno... Volim tvoj glas... kakav si ti macan, frrr.... Pazi da mi ne pocepaš najlonku... Voliš što sam prirodna plavuša, naravno... svuda... sam plava... Što sam vitka, vitka, sa uzanim kukovima, imam velike krupne, plave oči.... Koliko imam godina? Ja?

Dvadeset tri! Molim? Nije tačno, imam dvadeset tri godine, stvarno. Majke mi. Nego glas mi je malo, znaš, to je zato, macane, što mnogo pušim u poslednje vreme. Čekaj, stani, nemoj da prekidaš... Šta hoćeš? Neku mlađu? Dobro. Momenat... Larisa, priđi suda! Jesi tu? Evo sad će ona... Daragoj, milij moj, imam dvadecet i tri goda? Razgranali jablani i gruši, pa prili tu mani nadrikoj, vihađila navire kaćuša... ja, prišla sam v Belgrad iz Omska...Si bil nekda v Rusija?

Erotska muzika, crveno svetlo, Sisi i dalje telefonira, skine brkove, završi razgovor, skine papilotne, i sedne u fotelju.

Sisi, stavlja naočare, maže usta crvenim karminom, telefonira. Namešta plavu periku.

Ima običnu suknju i bluzu, preko koje navlači svileni penjoar. Na zidovima su vidljivi tragovi skinutih slika. Lampica na drugom telefonu se upali.

SISI: Tako... mmm, da, to... to... da se smijem? Hoćeš da se smijem? Sad? Sad? (Sisi počinje da se smeje grohotom) Jel' ovako dobro?... Jel' dobro... Kako ti kažeš, debeli. Nema šta tvoja Sisi neće da ti kaže... Debeli... Gde si sada...?!? Ti plačeš? Plači, debeli, plači... Suze su... suze su O. K. (Sisi pokrije usta rukom da ne pukne od smeha na ovu svoju dosetku) Dobro, hoću.

(Sisi se opet smeje histerično) Hoćeš da se Sisi naljuti?... Sram te bilo, šta to radiš? Šta to radiš? Sad ću da odem i da se više nikad ne vratim... Šta radim?... Oblačim gaćice... polako...

jedna noga... taako... pa onda druga... i... ko ti je došao...?... Mama?!? Daj mi mamu!

(Sisi slegne ramenima i spusti slušalicu. Pogleda na sat i zapiše) Dvadeset sedam minuta. Nije loše.

Zvono

Sisi uvodi Loretu. Loreta ima, kaput, farmerke i košulju, crnu periku...

SISI: Ja sam Sisi.

LORETA: Loreta.

SISI: To ti je umetničko?

LORETA: Ne, to mi je kršteno. Kad bi se zezali.

SISI: Volim što si tačna. Znači da si odgovorna i da imaš dobar odnos prema poslu.

LORETA: Mislila sam da je Laki ovde glavni? Gde je on?

SISI: On i jeste gazda.

LORETA: Kakvo je onda ovo mesto? Ja sam zamišljala kancelariju. Stolovi, telefoni... Vi ovde žvite?

SISI: Šta ti pada na pamet. Ovo je privremena kancelarija... Ja odgovaram za ovo mesto...

Gazdi... Lakiju. Nama je dozvoljeno da koristimo samo ovu prostoriju i toalet. A ja mogu i kujnu, pošto sam ja ovde glavna. Znaš! Ostalo je zaključano.

LORETA: A gde su telefoni?

SISI: Evo ih. Ovo je tvoj.

LORETA: Jel' radi još neka... devojka?... Čuj mene, devojka...

SISI: Uvek samo po dve rade. Mali je prostor. I ima samo dva telefona. A što se tiče "devojke", srce, mi ovde prodajemo glas i maštu...

LORETA: I glumu...

SISI: Tako da... godine nisu važne... mislim, bore se ne vide preko telefona... Kao ni biografija, srce

LORETA: Ja nisam kurva, samo da znate...

SISI: Znam, znam, srce... Nisam ni ja, a opet... da te neko pita šta radiš, ti možeš da kažeš da lečiš, da pomažeš, da udovoljavaš, da činiš srećnima ljude od deset do sedamdeset godina, al' na kraju, srce, ti... dahćeš na telefon...

LORETA: I, mi sedimo zajedno?

SISI: Da, što?

LORETA: Mislila sam, ako već nekome svlačim gaće... da će da bude malo više intimnosti...

SISI: Da ti tetka nešto kaže... samo se ti uvati telefona... mnoge su se tako brinule, pa im posle ništa nije smetalo... na kraju, svi smo mi jedna porodica... nesrećnika
LORETA: Nemojte, molim vas, porodicu...

SISI: Pa, normalno, majka ti ne zna?

LORETA: Nemam majku, ni oca... Imam malog sina... koga moram da izdražvam i to je sve što ćete znati o meni

SISI: E, sinko, svako od nas ima neku tžunu priču...

LORETA: A koja je vaša?

SISI: Pa, nećeš mi verovati, ja sam radni vek završila u Osnovnoj školi Narodni heroj Josip Broz Tito, na Čukarici...

LORETA: Šta ste bili, tetkica?

SISI: Ne, draga moja Ljovisna... ja sam...

LORETA: Loreta

Pali se sijalica na Loretinom telefonu, Sisi joj daje znak da se javi, Loreta se samouvereno dohvati slušalice.

SISI: Bila nastavnik razredne nastave...

Dok Loreta telefonira, Sisi je ispitivački posmatra.

LORETA: Halo? Mmmm... Loreta... frrrr... biću sve što hoćeš... mogu da budem divlja mačkica, zbunjena učenica, kaluđerica,

bolničarka... mogu da te ljubim, da te grizem, da te golicam, da te grebem, da budem u soknicama, u crnim halterkama... molim?... mogu da... da imam tetovažu gde god ti kažeš, ja sam tvoja dobra vila, frrr, ispuniću ti svaku elju... A?...

Kaži tvojoj Loreti... šta hoćeš? A? Ja sam sada tu... sama sam, ležim na bazenu i čekam te...

kaži... šta želiš... koga? Alo! Alo!... Spustio je slušalicu.

SISI: E, nećeš se ti 'leba od ovog posla najesti, sestro. Pa nije bio ni minut. Slabo... boga mi.

Šta je hteo?

LORETA: (Razočarano i zbunjeno) Sisi. Tebe.

SISI: Jer ja poznajem ljudsku dušu, o tome se radi... Naučićeš... malo ti treba prakse... I on se malo zbunio.

LORETA: Bila je ona! Nemam ja šta tu da učim, ja sam doktorka za... muškarce i ljudsku dušu, mogu da izvedem šta god traže... će meni jedna penzionisana tetkica da drž predavanje o seksu i erotskim razgovorima

SISI: Ne, srce, bila sam nastavnik razredne nastave...

LORETA: U osnovnoj školi Narodni heroj...

SISI: Pa zato znam da procenim, po glasu, ko šta traži, ko je kakav, ja to tako, odmah, po glasu, po uzrečici, po disanju, mogu boju očiju da im pogodim... Tako da, uči ti od mene..., sine, moji razgovori u proseku traju po tridesetak minuta...

LORETA: Stvarno ste radili kao nastavnik?

SISI: Razredne nastave!

LORETA: Nikad ne bih rekla.

SISI: Pa u tome i jeste stvar. O tome se ovde radi. Moć transformacije, mimikrija. Tihi sused... Napolju smo sasvim drugi ljudi. Mi, s obe strane žce... I ti, sine, ne nosiš tu periku po ulici?

LORETA: Ovo nije perika. Mislim jeste, jer nisam stigla da operem kosu, ali ja sam prirodna...

SISI: Svi mi nešto krijemo...

LORETA: Samo da znate, ja nisam kurva...

SISI: To si već rekla

LORETA: A i vi nosite periku...

SISI: Ha, ha. Dobar štos, srce. Jako duhovito. Dobra si za početak. Ovo je moja kosa.

Farbanje, malo... pa je uništena... Ali, nosila sam i ja perike, ranije...

LORETA: Stvarno? Bolje bi bilo da ste ih sačuvali za treće doba.

SISI: Ne znaš ti, koliko je život dugačak... Ako hoćeš lažni identitet, onda, srce, vodi računa...

Vidim, dosta si drčna, to je dobro za ovaj posao. Samo da znaš, ja sam ovde glavna.

LORETA: To ćemo tek da vidimo.

SISI: Koliko imaš godina, dvadeset dve, tri?

LORETA: Nije bitno. Mogu ćerka da vam budem... Ali, nisam kurva, znate...

SISI: Ni ja nisam kurva, da znaš... Ali, nemoj mnogo da se zanosiš. Mi smo bezobrazne devojčice, mi smo samo Sisi i Loreta, srce, kad smo ovde... Razumeš? Morale smo da se prekvalifikujemo. Razumeš? Ovde imaš onaj identitet koji traži klijent. Zamisli sve ovo, kao jednu veliku predstavu u kojoj igraš sve što poželiš...

LORETA: (Za sebe) Šta je ovo? Čas iz teorije glume...

SISI: Radile su ovde razne, znaš?

LORETA: Mogu da zamislim.

SISI: Pa, zamisli. Na primer, ovo će da te zaprepasti, ali intelektualke su najbolje u ovom poslu. Imaš ti neki fakultet? Rekla bih da studiraš?

LORETA: To se vas ne tiče. Samo da znate, završila sam fakultet.

SISI: Obrazovane, pametne... Bila je jedna toliko fina ena, mojih godina, magistar hemije, profesor... nije važno gde, ona je bila doktorka za ovaj posao, ma ludeli su za njom... Amelija, to joj je bilo "umetničko"... posle smo se sprijateljile... Pametna i kulturna, nije mogla da prežvi, i došla ovde...

LORETA: I ja sam zato ovde.. To je apsolutno tačan podatak iz mog stvarnog života. Žena na ivici nervnog sloma! Nemam od čega da živim.

SISI: Ali ne, srce, ona je i volela... Nikada se nije udavala i ovde je stvarno puštala mašti na volju... nju je, znaš, ovo uzbuđivalo... Tako je sama govorila. "Mene ovo uzbuđuje"... Al'

posle, morala da nas napusti... razbolela se... jadna... počela da priča da su joj stavili mikrofone svuda, da je prate, da je prisluškuju... u Lazi je sada, jadnica... ti si došla umesto nje...

LORETA: Ali ja, budite uvereni, neću poludeti...

SISI: Ajde da budemo na "ti". I da ti kažem nešto, srce, ako valjaš, ovde možeš da zaradiš.

Lampica na Sisinom telefonu

SISI: Halo? To si ti, mmm, čekala sam te. Baš sam se pitala što danas kasniš. Jel ti se odužo sastanak? (Sisi pokrije slušalicu rukom i obrati se Loreti) Ovaj se javlja svakog dana, to mu je pseudonim, naravno... kad zove ujutro, uvek stoji go na terasi, dok mu ena uspavljuje dete.

Javljao se i dok je bila u drugom stanju... A javlja se i iz kabineta... u ovo doba... Kad imaju pauzu na zasedanju... Voli da budem divljakuša... Tu sam, tu sam, jesi se skinuo... do pola...

otkopčavaš pantalone... tu sam... spremna da skočim... ali neću... samo prolazim pored tebe, njušim te, polako... osećam tvoj miris... (Rikne kao lav) Životinjo moja. Životinjo! Životinjo!

Životinjo prijava... dlakava... velika... srpska... (Rikne) Sa'ću da te karam!

Sisi pokrije telefon rukom i obrati se Loreti

SISI: Gledaj i uči!

Glasna erotska muzika, dahtanje, telefoni, muški glasovi, njih dve sa telefonima, u raznim pozama, stilizovano, crveno svetlo itd. Loreta na kratko odlazi sa scene, za to vreme Sisi navlači drugi penjoar, popije piće, presvuče majicu itd. Loreta se vraća na scenu u drugoj košulji, na primer... itd Imitacija žvota

4. TREBA SAMO DA SE OPUSTIŠ, SRCE

Sutradan, ili posle nekoliko dana, Sisi i Loreta sede na foteljama i piju kafu. Sisi štrika, crvena vunica. Smeju se.

Dok one pričaju, iz ofa umesto muzike muzike ide snimljena erotska traka sa njihovim glasovima i tekst se beskrajno ponavlja do prve zvonjave telefona.

"Volim te, samo tebi prilazim, mmm, kaži šta hoćeš, ako hoćeš sado'mazo, pritisni opciju pet, ako hoćeš devojčicu, pritisni opciju tri, ljubim te, uđi u mene kao u hram, ako hoćeš dominaciju, pritisni opciju devet, mmm"

SISI: Ma idi, bre, tek ćeš ti da vidiš. Srce, ovo je velika škola. Radi se o tome da se samo opustiš.

LORETA: Totalno je uvrnuto i ponekad odvratno, ali opustila sam se. Ne možeš da kažeš. Zar nisam?

SISI: Jesi, srce, boga mi, opustila si se. Čula sam kako si se zanela, pre neki dan. Stvarno nisi glumila.. Što je u neku ruku dobro za posao...

LORETA: Ma, daj, šta pričaš. Nije istina. Ja imam dečka koga volim... Cccc, otpala mi flekica na štikli! Vidi.

Loreta skida cipelu i pokušava da uglavi flekicu u štiklu.

SISI: Pa to nema nikakve veze, srce. Dečko za dečka, a posao za posao. Što se tiče dečka, blago njemu. Stvarno si dobra. Živa si vatra i imaš mašte. Što jes' jes'. Biće nešto od tebe.

Malo još da se privikneš, da zaboraviš ko si...

LORETA: Jel' ti zaboraviš ko si?

SISI: Na žalost, da. Na sreću, da... I, kakav ti je dečko? Mora da je kockasti, sa kajlom, ćelav... Liči na rol 'on dezodorans, a?

LORETA: A, pa tu se varaš. Izuzetno pristojan mladić. Sa dovoljno kose. I na glavi.

SISI: Vidi malu 'al se oslobodila.

Loretin telefon zasvetli. Loreta i dalje drž cipelu u ruci LORETA: Da... Mogu da budem tvoja mačkica, tvoja kučkica... (Pokrije rukom telefon) To je onaj što se pali na reklame i mene... Tu sam... poznala sam ti glas... Veliki Mrsoje... Šta kažeš? Oću, kurvo, da mi... da mi doneseš svinjske šnicle... a, nema problema, evo odmah, od ruže, pohovane, samo zapovedi, gazda...

Pali se lampica na Sisinom telefonu

SISI: Ah, her Udo? Gutn tag.

LORETA: Šta kažeš? Oću, kurvo da mi doneseš svinjske šnicle?

SISI: Ajn moment, bite. (Loreti) Vidiš srce, mene traži diplomatija, Unprofor, seyv d čildren...

LORETA: Nema problema, evo odmah, od ruže, pohovane, samo zapovedi, gazda SISI: Ih bin dajne Sisi, libe Udo.

LORETA: Nećeš pohovane?

SISI: Ja Vol!

LORETA: Sve ovako dahće, kaže neće pohovane, nego sveže meso, a mi smo, kao u njegovoj mesari... Totalno je lud.

SISI: Volenzi, bite, ajne bumsen?

LORETA: Da se skinem? Skidam se gazda.

SISI: Vunderbar.

LORETA: I da se nagnem na pult? Spremna, gazda.

SISI: Oberštrumben fon štandatn firer!

LORETA: (Loreta drž cipelu i ukucava flekicu) Da uzmem tučak? U veliki tučak, debeli, vrlo debeli, aha

SISI: Anšuldigen zi bite, Udo

LORETA: Udaram gazda

SISI: Du bist majne klajne kartoofel

LORETA: Šta da vičem?

SISI: Folksfagen, ja!

LORETA: Šta da vičem?

SISI: Brushalter? Ja!

LORETA: Dobro. "Ti ćeš meni".

SISI: Ajn cvaj draj, Frankfurt am Majn!

LORETA: "Ti ćeš meni"

SISI: Hozentreger!

LORETA: Da poskupiš?

SISI: Šengen!

LORETA: E, nećeš vala! E nećeš vala!

SISI: Sauerkraut!

LORETA: Gazda, jesi tu?

SISI: Špilhozen, bite

LORETA: Šta da kažem?

SISI: Kinder jaje!

LORETA: Lepša strana kupovine – C market!!!

SISI: Knauf ploče!

LORETA: Si svršio?

ZAMRAČENJE

5. MI JEDEMO ISTI BUREK, SRCE

Sutradan, ili nekoliko dana kasnije. Crveno svetlo, erotska muzika..
Na sceni za stolom sede Sisi i Loreta.

U potpunoj tišini Sisi jede burek. Loreta gleda u telefon.

SISI: Oćeš malo bureka?

LORETA: Oću, mrtva sam gladna... Što si danas tako dobra prema meni?

SISI: Ne znam, valjda zato što isti lebac, to jest burek, jedemo.
Nešto mi te, odjednom, žao.

Skupila si se ko dva cvonjka u džepu.

LORETA: Nemoj da me žališ, keve ti. Kad Laki isplaćuje?

SISI: Koji je danas? Četrnaesti? Sutra! Ne brini, sutra dobijaš tvoj
slatki prljavi novac... A neće biti mali.

LORETA: Nadam se.

SISI: Jel' ćeš da ga slupaš sama ili ćeš da ga... podeliš sa nekim?

LORETA: Jeste, vodiću dečka na porno film.

SISI: Ja, kad sam bila u tvojim godinama, od prvog honorara sam...

LORETA: Nisu valjda i tada postojale vruće linije...

SISI: Ne, samo sam htela da kažem... da ponekad... nemam sa kim
da razgovaram... samo to...

LORETA: Zar pored ovoliko razgovora, tebi još fali?

SISI: Ovo nisu razgovori.

LORETA: Uopšte me ne zanimaju intimne ispovesti ako nisu na
taksimetru, nemoj da se ljutiš... Odličan ti je burek.

Loreti se pali lampica na telefonu.

LORETA: Frrr, ja sam tvoja mmmm čikita, mrr, frrr, kaži, šta eliš...
Loreta... To si ti?...

poznajem ti glas... poznajem tvoj miris... tvoju pustu elju, gazda...
tvoje velike mesarske ruke... Kako nisi mesar? Danas nisi mesar?...
Dobro, budi šta hoćeš... šta si danas?... Može...

sve može sa tvojom Loretom... ne jedem... šta ti je... oblizujem
usne... Šta je bilo? Tu sam, gazda, mmm, tu sam, imam bundu na
sebi, a ispod, pogodi šta – ništa... Izvini... gde smo?...

kaži polako... sve vreme ovog sveta je naše... ne žurimo nigde...
dobro... smisli... O. K. dobro, u avionu smo... da budem stjuardesa?
Važi... Dragi putnici, u slučaju prinudnog sletanja...

imam teget suknju, cipele na štiklu, čarape sa halterom... punđa... da... ti sediš... pozadi...

avion je poluprazan... Vidim te, nemoj da se kriješ iza "Politike"... Nevaljali, nevaljali putniče... da... da... ja vam prilazim, samo se vi raskomotite, otkopčajte se... prilazim polako, pritisak u avionu raste... ostali putnici spavaju... (Sisi joj prilazi i zaprepašćeno joj pokazuje neki tekst u novinama, Loreta ga sa pažnjom čita i krsti se) Tu sam. Sedam pored vas, gospodine. Prekrstila sam noge, i zavlačim ruku, sa puno zlatnog prstenja, ispod "Politike".

Molim? Ne mogu to da izgovorim.

SISI: Kaži, srce, to je deo posla. Uloga.

LORETA: (Sisi) Ne mogu.

LORETA: (U telefon) Izvinite gospodine, ali to je protiv pravila službe. Mogu da vas otkopčam, mogu da vas dodirujem, mogu da vas grickam za uvo, mogu sve, ali da kažem tu reč, to ne mogu. Može Miško? Lepotan? Mrcina? Crni đavo? Meda? Slinavko? Čelavi?

Mališa? Grubijan? Predsednik? Konjina? Ud? Veliki diktator? Crven Ban? Kentaur? Dečko?

Piton? Udav? Ne zezam se. Šta vam se najviše dopada iz naše ponude? Debreciner? Konjina?

Može debreciner? Može. Ipak ste vi mesar, dobro, dobro, al' u avionu, u avionu...

Šta hoćete, gospodine? Dobro, evo... mmmmmm... jel vam prija...

(Zagrize burek)

...i ja volim, što je nekako svež sočan i masan... a, pilot stiže?... Razumem... sada ćemo da prekinemo... u redu, gospodine, šta da kažem?... kako da ne... "I miris... i ukus", mmm "I miris i ukus"... jel još? I Miris i ukus... Graaand... veliki... Jel bilo lepo? Zovi me... tu sam...

biću šta god hoćeš. (Loreta spušta slušalicu, i zapiše na papir) Danas mu je išlo brzo. Devet minuta. Stalno moram da perem ruke, posle razgovora...

SISI: (Sisi diže pogled sa novina) Kako ne možeš da kažeš. Si normalna? Devojko, malo jezike da učiš! Bre, kad mušterija traži, moraš da budeš spremna. Ja mogu da ti kažem na kom god hoćeš. Dik, pinis, kaco, miluška., švanc, muši...

LORETA: 'Si to, možda, pročitala u novinama?

SISI: Čekaj, sekund. Ma jesi videla ovo? Šta kažeš? Preteća pisma. Ccc.

LORETA: Nisam shvatila kome su upućena.

SISI: (Čita novine na glas) Kaže, preteća pisma neverovatne sadržne dobilo je petnaest uglednih Beograđana. Čija imena, naravno, ne pominju. Kaže, neverovatno pismeno napisana.

“Lutaš, još vitak, pod srebrnim lukom...”

SISI i LORETA: Crnjanski!!!

LORETA: Nije valjda da u pretećim pismima citiraju Crnjanskog?!?

SISI: “Lutaš, još vitak pod srebrnim lukom, ali nećeš još dugo”... Pa onda, slušaj... vidi, kaže... i Desanku Maksimović... Šekspira... ccc

LORETA: Šta kaže, šta kaže?

SISI: Dragi gospodine, ako ne elite da završite kao u Petparačkim pričama, ako ne elite da kašu Vašeg prosutog mozga skupljaju lopaticom po sedištu vašeg Audija, onda ćete... toliko i toliko para...

LORETA: Jezivo... Koji monstrumi

SISI: Kaže, policija traga za naručiocima...

LORETA: Meni je zanimljivije koji monstrum to smišlja.

SISI: Uvek, kaže, citira neku poznatu pesmu i scenu iz nekog filma. ljudi su prestravljeni.

LORETA: Ko su ljudi?

SISI: Nema imena. Ugledni biznismeni.

LORETA: Ne, stvarno, mi živimo u tome... doba sumraka. Morbidno. Kad bi Crnjanski znao.

SISI: Šta, da su umetnost i kriminal, napokon u otvorenoj vezi. I sa nesumnjivom uzajamnom korišću?

LORETA: Izvini, ali ovako nešto nikad nisam čula...

SISI: Pa onda, srce, nisi učila istoriju... Ovo jeste strašno, al', kad bolje razmislim, niko ih ne dobija za džabe.

LORETA: To je odvratno što si rekla. Kako možeš?

SISI: Što se mene tiče, srce, ja sam matora...

LORETA: Kakve to ima veze...

SISI: Verovatno to pišu jedni drugima... mislim, strašno jeste, ali to je obračun u njihovim redovima... to se nas ne tiče

LORETA: Kako možeš tako? To je sebično i odvratno...

SISI: Pa šta i ako sam sebična

LORETA: Taj stav da nas boli uvo dok frka ne zakuca na naša vrata, to nas je dovde i dovelo.

SISI: Ja sestro, odavno nemam iluzije. Pogubila sam ih negde usput, snalazeći se svih ovih godina. Sada samo gledam kako da preživim. I samo me moja vlastita sudbina zanima LORETA: Pa nije valjda da te niko drugi ne zanima?

SISI: (Sisi ustaje, dohvati štrikeraj i počinje da štrika) Baš je tako, vala.

LORETA: Nemaš decu, to je razlog.

SISI: Molim?

LORETA: To je razlog?

SISI: Za šta?

LORETA: Mogla bi majka da mi budeš...

SISI: Hm, dobra si ti devojka... mislim...

LORETA: Da imaš decu, borila bi se zbog njih... ne bi ti bilo sve jedno SISI: Ja sam se dosta borila

LORETA: I evo nas ovde, u ovoj ko zna čijoj gajbi, u ovoj rupi...

SISI: Zašto je ovo rupa? Ovo nije rupa!

LORETA: Na porno telefonima...

SISI: Da? Pa?

LORETA: Šta, pa?

SISI: Slušaj, srce, nikog nisam ubila. Nikog nisam opsovala, nisam poželela ono što je tuđe...

LORETA: Iskreno, 'ti kažem nešto u poverenju? Ja se stidim.

SISI: Fakat, nije nam ovo biznis da se njime hvališ, ali bar nikom ne činiš zlo... Činiš sasmo dobro ljudima, neka te to teši. A, izvini, dok niko ne zna LORETA: Ali, ti znaš.

SISI: Ja sam to racionalizovala... oprostila... ne zamaram se više time. Oguglala.

LORETA: Mislila sam da će biti...

SISI: Lakše?

LORETA: Da.

SISI: E, pa onda je o tome trebalo da razmišljaš pre nego što si zakucala na ova vrata LORETA: Jer, znaš, ja nisam kurva.

SISI: To si rekla bar jedno pedeset puta do sada. Mada, dosta si talentovana LORETA: Ja imam potpuno drugačije snove.

SISI: A ko ih nema?

LORETA: "Lutam, još vitak, sa srebrnim lukom, rascvetane trešnje u krošnjama mamim..."

SISI: Izvini, srce, neću da budem indiskretna, šta si završila?

LORETA: Divna pesma.

SISI: Taj tvoj dečko, srce, on, jadnik, nema pojma?

LORETA: Šta ti pada na pamet... A tvoj dečko? Stvarno, imaš li nekoga?

SISI: Ne, nemam nikog. Nemam nikog, a mogla bih. Ali, predozirana sam znaš, ovim nenostima preko telefona... pa mi nije nekako do toga... Ti, verovatno, nećeš dugo ostati ovde?

LORETA: Pre bih se ubila... A ti?

SISI: Što se toga tiče, imam svo vreme ovoga sveta. Ja više, na žalost, ne moram nigde da žurim.

LORETA: (Loreta prilazi Sisi i stavi joj ruku na rame) To je tako tžuno... Živiš sama?

SISI: Srce, nema ličnih pitanja. Ionako bih te možda slagala. Nisam baš najsrećnija osoba koju si srela u životu, kad već pitaš.

LORETA: Jel' si nekad izašla sa nekim pacijentom?

SISI: (Veselo) Što, jel' ti neki zakazuje sastanak?

LORETA: Onaj jedan, što zove svakog dana... psihopata...

SISI: Jao, jel' šuška?

LORETA: Da, taj, otkud znaš?

SISI: Što se predstavlja kao DŽon Vejn?

LORETA: Da, taj mi zakazuje sudare, i kad kažem da ne dolazi u obzir, preti da će me uhapsiti... Sva se tresem kad mu čujem glas...

SISI: Nemoj, srce, da se sekiraš, takvi su bezopasni. A on, javljao se i ranije, pa je napravio pauzu. Provalila sam ga. Taj je neki političar. Jednom je zvao, i ja pričam, ložm ga, skidam ga, on samo duboko diše, a ja čujem u pozadini... govornika... pominje se Zakon o klipovima kukuruza... ili tako nešto... ej, tip me zove iz Skupštine, možeš da zamisliš... 53 minuta. To mi je rekord bio... zato sam zapamtila...

LORETA: Lažeš?

SISI: Ne, majke mi ti kažem. Pa, srce, ako njega nije sramota da sa mobilnog, u sred zasedanja, okrene ovaj broj, onda ni mene nije sramota da ovo radim. Razumeš? A račun za mobilni, ne plaća on.

LORETA: E, samo da mi se javi. Lampica na Sisinom telefonu se pali.

SISI: Halo? Mm, da... Koliko imaš godina? Sve može... Kaži... Kako se zoveš?

(Zaprepašćeno) ... Milivoje?... Sačekaj.

(Sisi prekriva rukom slušalicu i obraća se Loreti) Preuzmi ovo dete... Ne mogu sa klincima...

ovaj nema ni osamnaest godina.

Loreta uzima slušalicu, Sisi stavi ruku na usta kao da će da povraća i istrči sa scene.

LORETA: Gde su ti tata i mama, dušo? Šta radiš? A, pa sad ćemo mi da radimo...

matematiku? Ajde, polako... jedan, dva, jedan dva... ajde malo bre, tako... ajde... vidiš da možeš... tako. I elim ti, Milivoje, da porasteš veliki...

Erotska muzika, dahtanje, telefoni, Loreta izlazi sa scene.

6. MAMA, KAŽI DRAGIČKA!

Sutradan, ili nekoliko dana kasnije.

Na scenu se, u kućnoj varijanti vraća Olga Krunic, okreće crveni paravan na drugu stranu, na njemu je naslikano cveće, vraća jednu sliku na zid, i skida čaršafe sa fotelja. Zapali cigaretu.

Osvrne se da vidi da li je sve "pod konac". Seda u fotelju i nastavlja da štrika crveni šal.

Na scenu ulazi užurbani Milivoje.

MILIVOJE: Sasvim sam u redu. Nemoj da paničiš.

OLGA: Šta ti je, ne paničim. Potpuno sam mirna. Ali, nemam ja vremena za bacanje. Pre tri sata si rekao da dolaziš za petnaest minuta.

MILIVOJE: Izgledaš umorno, mama. Imaš podočnjake, jesi dobro?

OLGA: Naprežem se...

MILIVOJE: Nećeš još dugo, obećavam.

OLGA: Šta?

MILIVOJE: Da se baviš glupostima.

OLGA: Dragi moj, koliko treba, toliko ću.

MILIVOJE: Jesam ti obećao? Jesam ti obećao? Ja ću da nas spasem!

OLGA: Misliš da je to moguće?

MILIVOJE: Pa kad ne bih u to verovao... Šta štrikaš to?

OLGA: Neki šal, da smirim ruke. Manje pušim, znaš. Juče sam imitala Mopasana. Zamisli.

Mnogo lepe priče.

MILIVOJE: Ako je za mene, moje. Ne podnosim crveno.

OLGA: Da znaš da sam ga ponovo otkrila.

MILIVOJE: Koga?

OLGA: Gi de Mopasana.

MILIVOJE: E, pa mama, sad ćeš da otkriješ i mene.

OLGA: Nisi valjda?

MILIVOJE: Da.

OLGA: Napisao? Komad? Za mene?

MILIVOJE: Nije baš ceo komad, ali... imaš tu prve dve scene... da mi kažeš kako ti se čini...

Evo ti. (Milivoje joj daje fasciklu)

OLGA: O, ništa lepše nisi mogao da mi daš... sine moj MILIVOJE: Nemoj samo da mi se rasplačeš... to je tek početak OLGA: Pa nisam ja baš tako tanka, srce.

MILIVOJE: Otkuda sada to?

OLGA: (Olgi ispada crveno klupče) Šta?

MILIVOJE: (Dohvati klupče i da joj ga) To, "srce". Iz koje je to priče? Iz tvojih usta, stvarno, mama, zvuči kao psovka.

OLGA: Ju, bože, omaklo mi se. Samo sam se malo... šalila

MILIVOJE: Da pročitaš i da vidimo u kom pravcu da razvijam dalje njen lik. Malo sam zbunjen, videćeš. Ona je glumica...

dobro, to znaš... bez posla...

OLGA: Dobro, dobro, nemoj da mi prepričavaš, to ne podnosim... Pročitaću natenane...

MILIVOJE: I vraćam ti ovo.

OLGA: Šta je to?

MILIVOJE: Što ti dugujem. Zaradio sam neke pare...

OLGA: Od onog kriminalca?

MILIVOJE: (Zaprepašćeno i šapatom) Otkud znaš?

OLGA: Ti si mi rekao. Šta ti je?

MILIVOJE: Ja ti rekao?!? Jesi ti normalna?

OLGA: Da paštetu pravi kriminalac...

MILIVOJE: A, to? Da, da...

OLGA: Deluješ mi uznemireno? Šta se s tobom događa?

MILIVOJE: Ma ne, samo žurim. Eto. Mislim, kad moram rođenoj majci da se najavljujem kad ću da dođem.

OLGA: Svako ima prava na svoju privatnost.

MILIVOJE: E, dobro, nemoj sada predavanje o privatnosti.

OLGA: Jesi gladan? Stani malo...

MILIVOJE: Ne. Žurim.

OLGA: Uvek žuriš, ostani, molim te... Pa, sine, da probaš rezance sa makom što sam ti napravila...

MILIVOJE: Rezanci s makom? Hoću, mama!

Milivoje seda za sto, Olga dotrčava sa šerpicom. Donosi muzičku kutiju, otvara je, muzika svira, Milivoje jede, majka ga gleda...

OLGA: Nikad ne dođeš da pričamo. Toliko toga ima...

MILIVOJE: Mama, očeš sad da mi uvališ i krivicu što ne dolazim češće, a ovamo ne mogu da banem kao svaki normalni srpski sin kad mi se prohte...

OLGA: Ja sam samo, ponekad, strašno usamljena

MILIVOJE: Mama! Za to si sama kriva! Kad bi malo oslabila...

OLGA: Molim?

MILIVOJE: Zašto odbijaš da nađeš nekog prijatelja? Da imaš sa kim da ostariš.

OLGA: Milivoje!

MILIVOJE: Molim!

OLGA: Jesi ga video skoro?

MILIVOJE: Koga?

OLGA: Šta koga, tvog oca. Svaki put kad se vidiš s njim...

MILIVOJE: Daj, bre, šta pričaš. Nisam se video sa njim. Naprotiv!

Juče mi je spustio slušalicu...

OLGA: Znači zvao si ga? Kako možeš da se, za ime Boga, ponižavaš?

MILIVOJE: Daj, bre!

OLGA: Jesam ti milion puta rekla da se za sve što ti treba obratiš meni. Ja ću za tebe sve da učinim... (Olga ustaje i očajnički grli Milivoja, Milivoje se izmiče, Olgi drhti glas) A on, on nije hteo da čuje

za tebe ni pre nego što si se rodio... shvati to već jednom, biće ti lakše. Vidiš kako sam ja shvatila... U životu, sine, imaš samo mene. I, ja, imam samo tebe.

MILIVOJE: Dobro, mama... Mama? Ali, ne mogu ja biti tvoje društvo, znaš... Imam i ja svoj život

OLGA: (Popravlja frizuru, zateže suknju i briše suze) Sve je meni jasno. Olga, za staro si gvožđe. Jel' to? Pa, to ćemo tek da vidimo. Samo u ovoj zemlji ena od pedeset godina je otpisana...

MILIVOJE: Tako te volim.

OLGA: Znači, ona je u pitanju. Ova tvoja glumica?

MILIVOJE: Da izvineš.

OLGA: Jel' ovde ima i za nju... uloga? Baš me zanima...

MILIVOJE: Ali, ti si glavna.

OLGA: Pa kad ću onda da je upoznam, pogotovo ako ćemo da radimo zajedno...

MILIVOJE: Čekaj, Olga, polako. Mnogo si hevi. Svakoj si do sada našla manu. Ajde, bre, ni jedna ti nije bila dovoljno dobra, sve su ti bile jeftine, priglupе... Ti si, ipak, majka srpskog jedinca!

OLGA: Ja sam dobra majka. Zar nisam?

MILIVOJE: Jesi, ali...

OLGA: Nema, ali. Ili jesam ili nisam. Ako imaš nešto da mi zameriš, sine... "Kaži sada, ili ćuti zauvek"...

MILIVOJE: (Smejući se) E, stvarno si izuvanje... Ti si najbolja majka na svetu, o. k? Majka hrabrost.

OLGA: Što, jel' možda nisam hrabra? Sama sam te podigla, sama sam te lečila... školovala MILIVOJE: Ne pričam o tome, razumeš. Nego, nije baš lako devojci koja te upozna. Prema tome, čekaj malo.

OLGA: Zašto? Ne stidiš me se, valjda?

MILIVOJE: Šta ti je, odjednom? Strpi se. Možeš da je upoznaš samo kao glumicu... u mom komadu, kao tvoju koleginicu, a ne kao moju devojkę, razumeš?

OLGA: A, to? Razumem. Jedva čekam.

MILIVOJE: Javiću ti se večeras. Da čujem šta kažeš.

OLGA: Ne, javiću se ja tebi.

MILIVOJE: (Odlazeći teatralno) Osmehni se odlazećem sinu. "A mir, svud je mir, kad raspem što je bilo i priklonim glavu na ono što me čeka..."

OLGA: (Nastavljajući zamišljeno, za njim) "... na ceo jedan kraj sa kog se vino slilo... I smeh, i divna bestidnost daleka..." Eh, Stražilovo. Kakva pesma! Taj divni, divni Crnjanski...

Olga pogleda na sat i užurbano počinje da se "sprema za posao".

Odjednom se trgne, kao da joj se upalila lampica.

OLGA: Crnjanski?

Uzima fasciklu, otvara je, zagleda prvi list, počinje panično da prevrće preostalih nekoliko listova... Zagleda ispod fascikle, prevrće je...

OLGA: (Čita) "Lutaš, još vitak pod srebrnim lukom, ali... nećeš još dugo..." Šta je ovo?

"Ostavi paket sa... novcem... u kazinu... pored stola... ako ne eliš da se zauvek oprostiš od svojih kolena od kojih ćemo sa radošću napraviti puding..." Crni Milivoje, to si ti!

Olga vrisne i baci fasciklu. Izleti sa scene.

MRAK

7. CRVENI ŠAL

Erotska muzika. Crveno svetlo.

Loreta na telefonu, opuštena.

LORETA: Halo? Da? Molim? Super džim? Može, kod tvoje Lorete sve može... Dvadeset šest vebi? Ako se to može nazvati vebom. Mi to radije zovemo poze. Na rate? Pa to ne može.

Šta kaže na televiziji? Izvinite, šta vi uopšte tražite? Spravu za kućni bodi bilding...

Sisi ulazi u sobu sa zapaljenom cigaretom, neraspoložena, sa nakrivo nameštenom perikom, ogrnuta penjoarom i u kućnim papučama. Seda u fotelju. Ispod miške nosi smotani crveni šal.

LORETA: Pogrešili ste broj. Zamisli, Sisi, zovu da naruče spravu za vebanje....

SISI: A, ha.

LORETA: Pogrešan broj... Vidi, zar nisu slatke?

SISI: Šta?

LORETA: Ove čizmice. Danas sam ih kupila...

SISI: I, jesi kupila nešto sinu?

LORETA: Čijem sinu?

SISI: Dakle, i za sina si slagala...

LORETA: Šta?

SISI: Srce, nema veze. Vi, mladi, i kad lažete, loše to radite. Uvek vas nešto oda.

Sisi skoči i uzme fasciklu sa stola, sedne na nju.

LORETA: Izvini, a čega se igramo danas? Policijske stanice? Mislim, ipak, ništa nećeš saznati o meni.

SISI: A simpatična si mi.

LORETA: I ja, sad, kao, treba da ti uzvratim komplimentom?

SISI: Loreta, srce, ipak se viđamo svakog dana, pa ko velim da se bolje upoznamo.

LORETA : Ne daj bože da još dugo sedimo zajedno u ovoj rupi. Jel danas stiže lova? Šta si to sakrila?

SISI: Ništa. Izvini, nije ovo rupa. I skini noge sa fotelje.

LORETA: A što, jel' možda tvoja?

SISI: Nije, nego da ne prljamo, vidiš da je čovek stavio čaršafe...

LORETA: Nisi mi razredni starešina... si nešto nervozna danas?

SISI: Ajde, molim te, ne znaš ti kako izgleda kad ja...

LORETA: Briga me, ja ionako neću dugo još ovde...

SISI: Razmišljala sam, nešto... baš o tome... što znam da ćeš ubrzo otići odavde, i... biće mi žao...

LORETA: Pa normalno! Šta meni fali, pogledaj me. Ja sam mlada, lepa, pametna, obrazovana i poštena devojka, svako da me poželi... Ja sam ena mog života!

SISI: Ne govorim o tome... postala si mi...

LORETA: I ja tebe gotivim, Sisi, stvarno... Super si... Ali, odlučila sam da više ne plačem, da ne očekujem mnogo od drugih, da guram za sebe, pa gde stignem. Ne mogu da se vezujem...

Mi smo samo slučajni partneri. Ja uopšte više ne shvatam ovo tragično. Radim, jer sam to sama izabrala... u neku ruku, znaš, to mi je posao... To si me ti naučila. Zar ne? Da tako posmatram. Vidiš da sam se promenila. Šta kažeš?

SISI: Htela sam samo da te bolje upoznam...

LORETA: A, pa sad ja, to ne dozvoljavam, nemoj da se ljutiš. Sama si mi to govorila. Mi imamo ovu sadašnjost, ti i ja. A ja imam i

budućnost. Zato hoću da ostanem Loreta. A, ti, Sisi, imaš prošlost. To te kolje.

SISI: O kojoj ti ne znaš ništa...

LORETA: A i ne zanima me. Preterano. Jel tžuna?

SISI: Ne, prelepa je.

LORETA: Pa što ne žviš od nje?

SISI: Zato što žvim za nju...

LORETA: Koji odgovor... Iz serije, majke mi...

SISI: Ja sam stvarno imala... karijeru...

LORETA: Ja ću je sigurno imati

SISI: Daj bože. Što, jesi našla bolji posao? Šta ćeš da radiš?

LORETA: Šta god da radim... nije bitno... mi se, ako se ikada sretnemo, na ulici, znaš, na pijaci...

SISI: Ja i tako i tako, srce, slabo izlazim.

LORETA: Pravimo se da se ne poznajemo.

SISI: To se podrazumeva. Mada, ne verujem da ćemo se sresti...

LORETA: Dobro, ali ipak.

SISI: Ipak smo mi u istim govnama, srce, samo što sam ja tvoje prošla, a tebe tek čekaju iznenađenja...

LORETA: Pa o tome ti i govorim... Znaš, možda će od mene nešto da bude, pa zato... A ti si ena na zalasku...

SISI: Oh, već sam to negde čula... Samo, znaš, život svakom od nas može da se preokrene u jednom trenutku, nabolje ili na gore...

LORETA: Prema tome... diskrecija zagarantovana...

SISI: Ne brini... Ali, još uvek si ovde

LORETA: Na žalost... Nisam te to nikad pitala...

SISI: Koliko sam ja dugo u poslu?

LORETA: Da.

SISI: Dovoljno dugo da... se sama sebi smučim... ali ne dovoljno dugo da ostvarim svoje snove... Ja sam u suštini propalica, srce...

LORETA: Sisi, šta ti je? Draga Sisi? Ko te je tako rastužo? Otkud sad taj teški kritički ton?

A?

SISI: Kad pomislim ko sam ja, kakav je moj život i šta sam stvorila...

LORETA: Bar si zaradila.

SISI: Aha. Ali, ni u ovome nisam najbolja.

LORETA: Šta ti je danas?

SISI: Nigde nisam uspela...

LORETA: A lova? Što ćemo da zaradimo? Da se dignemo iz ovoga... I ovaj Laki, mogao je malo bolje da ugreje gajbu. Sledila sam se...

SISI: Loreta, srce...

LORETA: (Nervozno, igrajući tetris) Šta je?

SISI: (Prilazi i stidljivo joj daje crveni šal) Ovo je za tebe. Imam nešto... za tebe LORETA: Sisi!... jebote!

Loreta stavlja šal oko vrata i priđe Sisi da je zagrlji. Sisi se izmakne.

SISI: I, ne poznajemo se ako se negde sretnemo.

Loreta samo klimne glavom, telefoni zvone.

SISI: Nama su pare važne, zar ne srce? Hajde da radimo!

Loreta uzima slušalicu, Sisi sedne i zapali cigaretu, posmatra je.

LORETA: Ovde tvoja Loreta. Biću sve što poželiš. Samo kaži, mogu da te ljubim, mogu da te grickam... A, ti si? (Okrene se ka Sisi i pokrije slušalicu) Zove DŽon Vejn! Onaj političar.

Onaj što šuška, onaj što mi preti...

SISI: Daj mi ga ovamo. Halo? Ovde tvoja Sisi... Loreta je morala da izađe... pa ću ja da je zamenim... Sisi... Samo kaži, aha... Biću sve što poželiš... gde si to? Na svečanoj akademiji...?

Nema problema, srce, gde sediš? Nadam se da si u poslednjem redu... aha... znam, ti teško...

dolaziš do vrhunca... pa zato ćemo polako... sad će tebi tvoja Sisi da pomogne... Možeš malo glasnije?... Aha... Oćeš da sednem i da raširim noge?... slušaj, srce, imam pedeset godina...

aha... Pa malo je sramota da ena u mojim godinama... otkuda ja ovde?... Pa zahvaljujući tebi, srce. Dahćeš, a? Sviđa ti se? A, jel ti malo voliš da pretiš preko telefona, a? Voliš? A voliš i nevaljale devojke na mobilni? Voliš? A voliš i što ti ne plaćaš ove račune? Da nastavim? Ovo te pali?!?... Da se nosiš malo u tri lepe pizde materine, džukelo jedna! Zbog tebe i tebi sličnih ja sedim i dahćem u telefon, umesto da mirno dočekujem penziju, đubre jedno, uzeli ste nam pravo i da dišemo, srozali ste nas na dno, napravili od nas svoje otirače, svoje lakeje, svojertve, svoje prostitutke, kurvo jedna, ma da mogu sad bih došla sve vas, lopove i bitange, govnojivom

motkom pa u glavu, stoko jedna... Ja te nisam birala, a i ovi što jesu, verovatno bi sebi sada ruku kojom su te zaokružili odgrizili, ti si DŽon Vejn?!? Uzo si mi život, uzo si mi nadu, uzeo si mi mogućnost da... da se sama sebi ne smučim kad se pogledam u ogledalo... Da možemo da dišemo samo ako se pravimo da vam pušimo, samo ako vam damo da nas...

LORETA: Sisi, smiri se

SISI: Neću da se smirim, neću da se smirim! Naći ću te na ulici i pljunuću te u lice, znaćeš, kad me budeš video... Šta??? Ovo te najviše pali? Bolesniče jedan.

Sisi spusti slušalicu, i zaplače se.

LORETA: Šta je bilo?

SISI: Nikad lepše i lakše, kaže, nije svršio. Povratiću.

LORETA: (Slegne ramenima i podigne tri prsta) Srbija!

Sisi istrčava iz sobe.

8. ZAŠTO, POBOGU, ZAŠTO?!?

Loreta ostaje sama. Namešta crveni šal. Pali se crveno svetlo, muzika erotska, Loreta uzima telefon, seda sa nogama preko naslona fotelje, turpija nokte i počinje mazno da razgovara.

LORETA: Dođi. Pridi, nemoj da se bojiš. Tvoja Loreta će da bude tvoja mačkica, tvoja lukava lija, tvoja maza. Tvoja Crvenkapa. Oćeš to? Može?

Dok Loreta razgovara u sobu polako ulazi Milivoje, kao lopov, osvrće se oko sebe, vidi s leđa enu koja telefonira. Zaustavi se i sluša nekoliko sekundi. Polako joj prilazi.

LORETA: Mmmm, kako su ti velike ruke. Volim tvoje ruke, stavi mi ih na bradavice, čvrste su, jel' osećaš? Mmm, kako su ti veliki zubi, mmm da možeš da me ugrizeš... gric gric...što me to pali... mmm ala su ti velike pločice na stomaku mmm, i jao ala ti je veeeliki nos... a kakav nos... takav veeeliki ti je i ponos

Prilazi joj Milivoje i kucne je po ramenu.

MILIVOJE: Izvin'te, ko ste vi?

Loreta vrisne i ispusti telefon. Onda se okrene i vrisne još jednom
LORETA: Milivoje!!!

MILIVOJE: Angelina!!!

LORETA: Otkud ti ovde?

MILIVOJE: Otkud ja? Otkuda ja? Šta je, bre, ovo? Otkuda ti ovde?
Sve sam čuo! Kurvo jedna. S kim se to švalerišeš?

LORETA: Nije to što misliš, Milivoje, saslušaj me...

MILIVOJE: 'Si ofarbala kosu? Jel to perika, govori! Šta se ovde
događa?

LORETA: Nije valjda da me pratiš? Monstrume!

MILIVOJE: Hoću objašnjenje odmah. Otkud ti ovde i gde mi je
majka?

LORETA: Kakva, majka, o emu priaš? Jesi normalan? U životu
nisam videla tvoju kevu.

Čekaj, sve ću ti objasniti...

MILIVOJE: Kako, bre, ovo je njen stan! A nisi je videla. Gde je ona i
šta ćeš ti ovde?

LORETA: E, stani, potpuno te razumem... Ovo je neki žešći zaplet...
ali sve ćemo da razjasnimo, sad će da dođe Sisi Imitacija života

MILIVOJE: Ko? I što stoje ovi aršafi? Oće da krei?

LORETA: Ne, kolko ja znam, Laki je to pokrio da se ne prlja.

MILIVOJE: Koji Laki?

LORETA: Vlasnik!

MILIVOJE: Nije valjda, Laki...? Gde mi je majka i šta radiš ovde?

Otvoraju se vrata i ulazi Sisi, nameštajući naočare, Sisi je pognute
glave i u prvom trenutku ne primećuje Milivoja.

SISI: On će meni da svrši, najbre i najslađe u životu... Loreta, srce,
izvini, ovo mi se do sada nikada nije desilo. Da ja poludim.

LORETA: Sisi, imamo... problem...

MILIVOJE: (Angelini) Sisi?!?

SISI: Milivoje!

MILIVOJE: Mama!?!

LORETA: (Sisi) Pa ti imaš sina?

SISI: Loreta, ovo je moj sin.

MILIVOJE: (Majci) Kako si je nazvala? (Loreti) Angelina, šta je ovo?

SISI: (Užasnuta) Vas dvoje se znate?

LORETA: To mi je dečko. Koga mnogo volim.

MILIVOJE: O tome ćemo posle, kurvo jedna.

SISI: (Milivoju) Nije, valjda, ona?... tvoja... mlada glumica? Angelina?

MILIVOJE: Da, mama, šta je ovo?

SISI: (Loreti) Ti?!? Ti?!?

LORETA: (Milivoju) Zar mi nisi prijavio da ti je keva glumica? Nekada čuvena?

MILIVOJE: Pa, ona i jeste glumica, kretenko. Olga Krunic, a ne nekakva... Sisi... Šta se ovde događa?

LORETA: (Olgi) A, pa čula sam ja za vas... samo kad ste vi igrali u pozorištu, ja sam bila mala...

MILIVOJE: Otkuda vas dve zajedno?

SISI: Zar ona, Milivoje, zar ona???

LORETA: Sisi, zar tako?

SISI: Milivoje, odgovori mi!

LORETA: (Podrugljivo) Zar ona, zar ona, Milivoje, da ti bude majka?

MILIVOJE: Ne diraj mi majku!

LORETA: A ona mene može da dira? To je u redu?

MILIVOJE: U kakvim ste vi odnosima? Jel' spremate nešto... neki komad... zato imate...

perike?

SISI: (Namigujući Loreti) Da.

LORETA: Ne!

SISI: (Milivoju) Otkud ti ovde? Jesam ti zabranila da dolaziš nenajavljen!

MILIVOJE: Došao sam da uzmem fasciklu koju sam ti greškom dao...

SISI: Pročitala sam je. Tvoju dramu. Zgrožena sam. Ali o tome ćemo posle.

LORETA: Nije valjda da si ipak pristao da napišeš ono što su ti oni idioti tražili? Zamislite, gospođa Olga, pristao je da piše dramu o Srbinu i Amerikancu, koji hoće da usvoje dete u vreme...

MILIVOJE: Ćuti, Angelina, ne znaš o čemu se radi...

LORETA: Šta ne znam. Pisac koji pristaje da radi politički korektan tekst, gadiš mi se Milivoje...

SISI: Moj sin se tebi gadi? S koji pravom, kurvo mala...

LORETA: Pa manje smo mi kurve ovde, u ovoj rupi...

SISI: Ovo nije rupa!

LORETA: (Milivoju) Imamo bre više dostojanstva... nego ti. Tvoja majka, i kad im puši, radi to, nekako s ponosom

MILIVOJE: (Loreti) Šta si rekla?

SISI: Ne! Glupačo!

LORETA: Nisam glupača! U pitanju je umetnički kredo, moralni stav!

MILIVOJE: (Prilazi majci i strgne joj periku) Ne mogu da te gledam.

SISI: Sine!!!

LORETA: S kojim pravom? S kojim pravom tako razgovaraš sa svojom majkom!?!

MILIVOJE: (Loreti) Ti se ne mešaj! Kurvice jedna!

LORETA: E, baš hoću! Zajedno smo u ovome. Ti nemaš prava bilo kome da stavljaš takve primedbe... ti si napisao dramu koju su ti naručili...

MILIVOJE: Nisam je napisao, to sam te ložo da te skinem s vrata... Nisam napisao tu dramu...

LORETA: Nisi? E, sad mi je lakše. Izvini se majci!

Sisi stoji pognute glave

MILIVOJE: Izvini joj se ti! Kurvo jedna

LORETA: Jesam kurva. Zar nisi i ti? Zar nismo svi?

MILIVOJE: Mama, jel to istina? Reci nešto.

LORETA: Ja ću da ti kažem.

SISI: Ćuti!

MILIVOJE: Ne, ona će da mi kaže. Mama, reci nešto.

LORETA: Ja ću da ti kažem!

MILIVOJE: Ti, ćuti!

LORETA: (Unosi mu se u lice) Istina je! "Mi smo Loreta i Sisi! Pozovi nas odmah! Bićemo sve što poželite. Mi smo nevaljale devojke. Najbolje u gradu. Radimo sve. Mogu da budem tvoja kučkica...

Čikifrrr, mmm, mačkica čikita frrrbum..."

MILIVOJE: Prestani!

LORETA: Tvoja mačkica...

Milivoje joj opali šamar, Loreta pada na pod. Tajac.

LORETA: Mi smo samo dve glumice, bez posla, koje samo glume... (Nastavlja u suzama) Šta je, junačino? Mi smo samo glumice. Napolju smo sasvim drugi ljudi. Tihi susedi. Ulazimo u lik... Jel' tako Sisi, kaži mu, to su tvoje reči MILIVOJE: Mama, jel to istina?

SISI: (Prilazi i podiže Loretu, popravlja joj šal, zagri je) Da.

MILIVOJE: (Olgi) Gadiš mi se. Sram te bilo! Moja majka! U tvojim godinama, da se time baviš, jadvnice... "U ovoj kući se nikada nisu izgovarale reči na P, K, i J". Jesi to govorila? A ovamo, kao, itaš za slepe. A ja patim što se muiš, a ti preko telefona... sram te bilo... sa nepoznatim muškarcima... Stidim te se... Da mi nisi majka... ja...

SISI: Udario bi me?

MILIVOJE: (Očajnički krikne) Zašto??? Pobogu, zašto?

SISI: Zbog ovog žvota... Zbog mene... zbog tebe... zbog tvog komada...

MILIVOJE: A ja sam hteo da ti napišem... ulogu... (Milivoju zadrhti glas) SISI: Napisao si je.

Sisi odlazi do fotelje i uzima, fasciklu kojom maše. Uzima novine sa poda i čita na glas: MILIVOJE: Nemoj!

SISI: "Lutaš, još vitak, pod srebrnim lukom, rascvetane trešnje iz zaseda mamiš... ali nećeš još dugo..."

LORETA: To je on napisao? (Milivoju) Ti si to napisao? Monstrume! Ti, pišeš preteća pisma nedžunim ljudima? Ta ogavna, morbidna, monstuozna pisma?

MILIVOJE: Mogu da objasnim...

LORETA: Sisi, kakvog si to monstruma rodila? I ti ćeš nama da pričaš o nekom moralu, ubico! Manijače!

MILIVOJE: Nisam nikog ubio! Nisam monstrum! I nisu nedužni ljudi. To su kriminalci!

Kriminalci kriminalcima... Ja sam samo pisao. Ja sam profesionalac... To je kao da sam pisao dramu, kao film...

LORETA: Pa, onda je, valjda, u redu?

SISI: Ćuti Loreta!

LORETA: (Loreta počinje da plače) Ne zovi me više "Loreta". Ja sam Angelina! Ja sam osoba, a ne lik! Ne igram više u ovoj predstavi!

Loreta skine periku i baci je na pod

SISI: (Milivoju) Zašto? Pobogu, zašto???

MILIVOJE: (Milivoju drhti glas) Zašto? Zbog ovog života... zbog očaja... zbog... nje, tebe... i mene zbog... mog komada...

SISI: "Život ljudski, i hrt sveo list, galeb, srna, i Mesec na pučini priviđaju mi se na kraju, k'o san, kao i smrt jednog po jednog glumca našeg pozorišta"

LORETA:

"Samo, sve to, i ja, nismo nikom ni bili više.

Nego neka pena, trenuci, šapat u Kini,
što šapće, kao i srce, sve hladnije i tiše."

Milivoje stoji na sred sobe, savio je glavu, ne gleda ih, raširio je ruke i priziva ih rukama da mu priđu. One mu prilaze.

MILIVOJE: "Da ne ostaju, ni Ming, ni jang, ni jin, Ni Tao, trešnje, ni mandarin! Niko i ništa".

On ih grli. Zagrle se i Sisi i Loreta.

Zatamnjenje

9. ŽIZELA I ŽORŽETA

Olga i Angelina u sobi, jedino je svetlo sve vreme crveno, erotska muzika, obučene su obe u penjoare od svile. Sisi štrika, Loreta jede nešto sa novine...

OLGA: Žizela, bogami, nećeš se ti leba ovde najesti.

ANGELINA: Žoreta, mislite šta god elite, ali samo da znate, ja nisam kurva.

OLGA: Žoreta, srce, svi smo mi po malo... Nego uvati se ti telefona... I tako i tako, svi smo mi jedna porodica... nesrećnika...

ANGELINA: I, stvarno ste radili kao prodavačica u samoposluzi? Nikad ne bih rekla.

OLGA: Pa u tome i jeste stvar. O tome se ovde radi. Moć transformacije, mimikrija. Tihi sused... Napolju smo sasvim drugi ljudi. Mi, s obe strane žce...

ANGELINA: Ali na ulici, Žoreta, mi se ne poznajemo.

OLGA: Ne brini, srce, niko nikada neće saznati. Diskrecija zagarantovana....

Erotska muzika, Angelina i Olga prilaze proscenijumu i klanjaju se. Buran aplauz.

10. SREĆAN KRAJ

Na proscenijumu, pult od pleksiglasa, reflektor ga osvetljava.

Iz off-a se čuje gromki aplauz. Na proscenijum izlazi Milivoje, obučen u smoking, sa leptir mašnom, nasmejan, uzbuđen. U ruci drž statuetu nalik štafeti i sl.. Angelina i Olga stoje u sceni.

Milivoje rukom utišava aplauz i duboko se klanja.

MILIVOJE: Uh. Hvala, hvala na ovom aplauzu, i hvala na ovom velikom priznanju... Ja sam, uzbuđen, dirnut, zbunjen... Naša mala zemlja pretrpela je, kao što svi znamo, mnoge nesreće, mnogo podela. Ali, volja za životom, takozvano ljubljenje života u svim njegovim vidovima, ipak je nešto što odlikuje naš mali narod. Mi umetnici, prežveli smo paklene trenutke, a ipak smo imali snage da stvaramo. U međuvremenu, snalazili smo se kako znamo i umemo. Bili smo očajni. Bili smo bedni. Bili smo ludi. Bili smo i zli... Ali, primajući večeras ovo veliko priznanje, na neki način, ja ga primam u ime svih... nas... u ime njih... naših umetnika (Milivoju zadrhti glas a grune aplauz) koji nisu imali sreće kao ja... Oprostite, zaista sam uzbuđen... Ponekad, ne znamo da kaljuga u koju zapadnemo može da nam bude najveća i najbolja životna lekcija. O tome govori moj komad, koji ste nagradili.

(Aplauz)

Pisac u stvari, u Srbiji, samo imitira život, koji je surov i melodramatičan, a koji može da bude divan, ako imamo snage da kažemo istinu o sebi... Da razumemo... i da oprostimo.

Nikada ne bih uspeo da se izborim sa sobom, sa ovim životom i sa ovom pričom, da nije bilo dveju velikih ena i velikih umetnica – moje majke Olge Krunić, i moje ene – Angeline Jović, sa kojima sam

zajedno prošao ovu priču. I koje su vam odigrale jednu scenu iz mog komada.

Ova nagrada, dame i gospodo, pripada i njima dvema.

(Aplauz, Olga i Angelina izlaze na proscenijum, klanjaju se i ljube ga) Ceo fond ove nagrade, prilažem Udruženju slobodnih i siromašnih umetnika Srbije.

(Aplauz iz off-a)

Na kraju, moram da kažem da ogromnu zahvalnost za nesebičnu podršku, za takoreći inspiraciju, dugujem našem generalnom sponzoru i prijatelju, gospodinu Lazaru – Lakiju Grubišiću, poznatom biznismenu i vlasniku kompanije, Kondomtrejd Internešni, a odnedavno i vlasniku ovog pozorišta, koji je imao sluha da podrži jednog mladog i anonimnog umetnika, i ovu predstavu i koji je večeras sa nama, u prvom redu...

I, umesto zahvalnosti, možemo samo da uskliknemo slogan njegove firme, koji sam ja smislio:

“Kondom trejd” – Jedini stvarno siguran seks – preko telefona!

OLGA KRUNIĆ: Malo košta.

ANGELINA: Ali puno daje!

SVI TROJE U GLAS: Kondom trejd internešni!

Poklone se publici, okrenu se leđima, krenu sa scene i stanu.

KRAJ